

פרק 1

"יפה שלי, אני מתגעגע," אומר גיא אהובי בדיבורית. הוא חייב להפסיק לדבר, כי אם ימשיך ככה אני עוד עלולה לאבד את נדב, לוחם סיירת פצוע בדימוס, בעל, חבר, אב ארבעת ילדי וחתן נחשב אצל הורי, ניצולי שואה קשים. נדב בממתינה. בטח מתקשר לחזק אותי לפני הפגישה אצל העורך דין, להגיד תירגעי עידית, לא יכול להיות שנגמרו לנו החיים, חבר טוב כמו ניב לא ייתן לזה לקרות.

ואולי שוב לוחץ לו הלב, אני נבהלת.

"אתה באיכילוב?" אני עונה לו, מתנתקת לרגע מרטט הרוח בשדות השלף שמעביר בי גיא כנען, שרוצה להגיע הכי רחוק בחיים הטובים.

"למה פתאום איכילוב?" מזדעק נדב, שוכח שהיינו לילה ארוך במיון. "את חייבת להיות בזמן בפגישה אצל עורך דין גולדווסר", הוא מתרה, מכיר אותי מאחרת. "אסור שידחה את הפגישה בעוד שבוע, זה חשוב... תזכרי שאנחנו בעניין של חיים ומוות." נדב היקר מעצבן. אני יודעת כמה זה חשוב. הרי אני זאת שחילצה ממנו בכוח את הבשורה המרה שנפלה על חיינו

היפים. אני זאת שחילצתי ממנו את הנייר הצהוב עם כל המילים האסוניות, קיפלתי לשמונה ורחפתי לחזייה, רק לא לראות הכול בכת אחת. תתרגלי, תתרגלי, אני נוזפת פנימה, אבל החום מתפשט, מתגבר, פורץ לעונת אביב קרירה במיוחד ולא משאיר לי מקום לברוח מהצרות הצרורות.

"אגיע בזמן", אני מתערכת בשקט על הקו.

"בדקתי כמה אפשר לקבל על המרצדס שלי. סתם, מסקרנות.

זה קרוב למחירון", הוא חובט בי מילים בקשר לאימה הבאה.

אני לא רוצה לשמוע, ומצדי שימכור את הבנץ ויסתפק. רק שלא נמכור גם את הג'יפ שלי ונצטרך לנסוע באוטובוסים. לרכבות לא עולים אצלנו כי אמא צורחת בגללן בלילות, ואבא בוכה תכף אחריה.

אני לוגמת מבקבוק מים ביד ימין, יד שמאל על ההגה. מנצלת עצירה זמנית, שופכת קצת מים על השמאלית ומטפחה ממנה קלות על הלחיים, לקרר לקרר. "ה־כֹּוֹל י־ה־יִי ב־ס־ד־ר", אני מדברת בלחש ומיד מוסיפה: "אף אחד לא בועט לנו בדלת, לא מגרש אותנו מהבית לפתע פתאום באמצע הלילה." לוגמת עוד מים, ומוסיפה מנטרה לחיזוק: "ניב בטוח לא ייתן לזה לקרות," מדשדשת גז־ברקס ומחנה את הג'יפ באדום־כחול־לבן. בום.

"אז נדבר," אני נאנחת ביני לביני ויוצאת מהרכב לדרות על נעלי עקב שבעה סנטיים שפיץ חד, בחליפה הדוקה ורוד־פוקסיה, עוד דקה מתעלפת. ההזדמנויות האחרונות דוחפות לי בישבן. לגהץ כרטיס, לגהץ. עקב נכנס בחריץ, אני כמעט מתרסקת אבל מתיישרת בזמן. מציצה אם מישהו ראה. ז'ורז'.

תפס אותי מהמקום שלו בפתח החנות.

"מא שרי!" הוא משחרר יבבה.

אני מזדקפת – סרגל. הפור נפל. קודם קניות אצל ז'ורז', אחר כך אנטוניו.

ומה אם ניב כן ייתן לאסון הזה לקרות? שייתן. נמכור את הבנץ, נתכווץ. גיהוץ כמעט אחרון בכיכר המדינה, ה' באייר. אולי אחרון.

זקופה, משרטטת חיוך כאילו כלום, מחליפה בחטף שלוש נשיקות, נוגעות לא נוגעות בלחיים. אם שמע רכילות, אכחיש. ז'ורז' שמח בי, במטפחת צוואר פרחונית, חולצת ארמאני סגולה ואצבע מזמינה פנימה, נוצצת בטבעת זהב עם אחר-שניים-תריסר יהלומים משובצים בצפיפות מחניקת לב.

"מא שרי," הוא מושך מילים ומנמיך ברקע את ז'אק ברל בשיר הבורגנים-החזירים. "טון סנריר אה קום לה מוזיק דאן מז אונריי," הוא מחמיא לי, ואני מחייכת אליו עוד, כמה שירצה.

"קפה?" הוא רומז אל מכונת אספרסו גימור פלטינה, ואני מתיישבת – רגעי מלוכה אחרונים בכורסת זמש אדום מסעד זהב, יד שמאל אספרסו כפול-כפול, ימין מרלבורו לייט, עוקבת אחרי טפיפת צעדיו הזעירים לעבר הכי אדומה-אש בשורה, חוזר אלי מנפנף בה, ואני קמה להתיישר לנוכח האדומה עד הרצפה, כתפיות דקות, מחשוף נדיב, שסע בשמאל שמתחיל למטה ולא נגמר, לפחות לא במבט ראשון.

"סה וה?" שואל כמו שגברים מסכמים עסקה.

"סה וה," אני נלחמת ברחף לקרוא את התג על חוט דק מאחור, פעם אחרונה לקנות בעיניים עצומות. פותחת וילון תא מדידה, סוגרת חלון מחשבות. ברקע ז'ורז' מחליף דיסק, הוא מכיר אותי, יודע מה יביא לו את הקנייה בשעה הקרובה.

אחרי שתולה את האדומה על קולב זהב מעבירה לאוטומט. התג מסתובב אלי. מסובבת בחזרה. פושטת בגדי פוקסיה, גב למראה. מושכת את האדומה עלי, בזהירות שלא תיקרע, סוגרת רוכסן בלי לתפוס בבשר הוורוד, מכניסה חזק את הבטן, מסתובבת לאט מול המראה, מצמצמת עיניים, בלי משקפיים רואה פחות טוב. הנה אני, רק טובה יותר, חושנית יותר, אדומה

יותר, מנענעת אגן לאט, מפנטזת איך גיא יאהב אותי כולה מבהבונות. מרגישה את היד החמה שלו, המחוּספסת, עולה בשסע, שומעת קול מיוחד כשאחזיק את היד לשנייה, לפני שארשה לה הלאה. הבטן מתהפכת עם כל סנטימטר מחשבה על יד עולה וירך נחשקת, והעורק פועם ברגש עמוק ובסוד. גיא לא יודע על מה שהולך ומתברר כמו אסון. גם אני עדיין לא יודעת, בגלל הפחד מפני עתיד רע ומר. אני מושכת אף כדי להחזיר את הדמעות פנימה.

"טו זה ביאן?" ז'ורז' בודק מאחורי הווילון איך אני מרגישה. "וי, וי, איל פה פרואה, אן פטי פה," עונה בקול צרוד. "לא קר, מא שרי, זה בטח אלרז' לעונת של אביב," הוא אומר. "מגיע לך בגדים טוב. הכי יקר בשביל את. אתה צריכה תמדדי כל חנות, כי יחטפו, לא נשאר ריין דו ריין," ואצבע נוצצת בטבעת זהב נדחפת בחריץ הווילון בתקווה שתעטוף כל קימור ותסתיר כל פחמימה. אני סופרת וילון הזדמנויות, עד לחיוב האשראי הבא. סט חגיגי לליל סדר, פלוס שלוש פגישות גנובות עם גיא, סך הכול ארבעה סטים ועוד אחד ליתר ביטחון, כמו שאמא אומרת על כיכרות הלחם שמחביאה עמוק מאחור בפריוז. וילון נפתח, נסגר. מלטפת שמלת פייטים שחורה, מחשוף וי עמוק. וילון נפתח, נסגר. ז'קט כחול משי תואם חצאית צמודה על חולצה לבנה. חליפה כחולה או שחורה תתאים יותר לטרולי הכסוף ולכותרת בגלובס, "עידית בר-סלע, אשת הפרסום של השנה?", או "גלובוס האריה" או "לביאה" או "נמרה?" "טיגריס!"

שמה שחורה וכחולה בערמה של ימין, חולצה לבנה בשמאל. וילון נפתח, נסגר. משחילה חולצת סאטן בז' מתוחה בכפתור העליון ומכנס חום גזרה גבוהה, מכניסה חזק בטן, מתכופפת לאט, עדיין לא נפרם מאחור. היחלצות מהירה ועורמת לימין. מחר יהיה צום. הבטחה ונדר.

יוצאת בוורוד-פוקסיה, עתיד מזהיר גורפת בידיים, מביאה לקופה לפירעון.

"במיוחד מתאים בשביל שמלה אדומה, מון אמור," וכבר כורע למרגלותי, עוטף קרסול שמנמן בנעלי סטילטו אדומות עשרה סנטיים, עור תוצרת אירופה, שפיץ חד, מידה שלושים ושבע, שמאלית לוחצת על הבוהן. כאלה לא היו לי אף פעם, ואיך אמא תמיד אומרת, "הכי חשוב זה נעליים חזקות, שלא ייקרעו, צריך לזכור שאנחנו עם בבריהה".

בוחנת כמה שווה יהדות טובה. תג מחיר ארבע ספרות ממושטשות, מה שלא יודעים לא כואב, דוחפת הכי קרוב לקופה. "בשבילך עידית, מחירי סולד ספסיאל סוף עונה," אומר ז'ורז' כשמוציא זמזמים ומקיש קוד פריט בקופה. אני עוצמת עיניים, סופרת בונוסים שמנים שיבואו לי ישר למשכורת, ומושיטה לז'ורז' כרטיס פלטינה. "מגיע לך," לוחשים לי הקולות. את עובדת קשה, וניב לא ייתן לזה לקרות.

ז'ורז' שואל, "אחד?"

"אחד," זבנג וגמרנו.

מחזיקה חזק עט מונבלאן מושט, שהיד לא תרעד, חותמת כמו אדם חופשי.

בלי שז'ורז' רואה, מוציאה מהתיק אחד אדוויל, אחד וליום, בולעת באחת, בלי מים, מספיק זמן מראש, שישפיעו עד הפגישה אצל עורך דין גולדרוסר.

צרות באות בצרורות, ארוזות בכד מטונף או בשקיות אופנה עילית, מה שמספיקים להבריה. אני יוצאת מדלת שפותח עבורי, חשובה לעוד רגע אחד בטרם ימי הגיהנום.

"בעוד שבועיים הבא אחרי יוצא חג פסחא, קולקסיון חדש,"

הוא מנופף אצבע עם טבעת.

אני מסתכלת בשעון, רבע שעה פחות דקה לפגישה הבאה, חידוש הבלונד. בין לבין צריך להחליט. ביקור בביתם של ניצולי

החיים סטניסלבסקי או בקונדיטוריה. בשביל אנטוניו לא נשאר זמן. אז אמא ואבא או בורקס. הניצולים יגלו עלי מיד את מה שאני תכף אשמע, אללי. הם מומחים גדולים בזיהוי צרות. למדו את הלקח שלהם.

בוחרת בפחמימות. השקיות מז'ורז' כבודת, צורבות את כף היד ואני בצעדים כפולים, שואפת בכל נשימה ריח יסמין מעורב בריח יערת הרבש, עכשיו גם ריח מאפים טריים.

דוחפת בכוח דלת זכוכית כבדה, הפעמונים מצלצלים לקראתי. בצד ניצבים שלושה שולחנות ירוק-פסטל עגולים, התקרה תכלת, הפרחים כמו אלה שבגינה בחוץ. זה לא הגיוני שהחיים מסביב מבלבלים אוטוסטרדה. גוש כעס נדבק לי לקיר הבטן. איך קרה דווקא לנו, אנשים טובים? נדב אפילו צולע. פגיעה ברגל, אימון לקראת מלחמה ישראלית ציונית שבסוף גם לא התקיימה, ועכשיו סתם רגל אחת שלו קצרה מהשנייה. אני קושרת בפנים חזק כמו בפעולה בצופים, מחפשת למלא את החור שנשאר תמיד פתוח בבטן. מלוח, מתוק.

לאורך הקיר בורקס ולחמים מופרדים בסורגים. ומתוקים, עם גבינה, קינמון ושוקולד. במקרר עוגות קרות, קרמשניט – העוגה עם הפודינג האמיץ שהושיע את עלי הבצק השוממים. "תפסיקי לתקוע את כל הלחם בבת אחת, אפשר לחשוב שאת בגטו, רק ששם לא היתה כל החמאה שאת מורחת", אמרה אמא כשמצאה אותי בת שש על הרצפה מאחורי המקרר קורעת לחם, דוחפת חזק בין השיניים שהפיות הטובות עדיין לא הספיקו לקחת. בפריזר של אמא היה רק לחם אחיד. אצלנו בבית באווירה טובה רגילה – חיטה מלאה ואגוזים. החמאה נשארה, גם החור השחור בבטן שבולע הכול.

התור ארוך. שתסיים כבר, אני סופרת קפלי עור של השמנה שלפני, בולטים דרך חזייה וקומביניזון. מתקרבת מאחוריה,

מריחה בושם חריף. אני מדמיינת איך אני דוחפת אותה בכוח, היא נופלת, נפצעת, העיקר שתפנה לי מקום, שלא יישאר בסוף רק לחם שחור מסוג אחד. עוצמת עיניים ותפוחי אדמה רקובים ורכבות חולפות במוחי בין דרגשי עץ.

"לאטה, חלב דל שומן?" קוראת באוזני מוכרת תסרוקת פיזה שלוש קומות, קול סדוק, חלוק לבן שנסגר בקושי במותניים. "כן?!!" היא דוחקת בי בזמן שממלאת שקיות.

אני שולחת יד ללחם, קורעת חתיכה חמה לפה בזמן שפיזה שוקלת את הפחמימות. "יש עוגת אופרה?" אני מלקקת בכפית קטנה מחשבה על שכבות רולדת וניל, קרם חמאה קפה וגנאש שוקולד מריר, ואם יחזיקו מעמד יפה עד שהעוגה תגיע הביתה "בשביל הילדים". מחייכת הכי רחב שאפשר, אולי תמצא אחת מאחור במקפיא.

"לא נשאר." אני משלמת במזומן. זורקת קבלה לפח, ויוצאת בדנדון פעמוני המזבח, שקיות של ז'ורז' פלוס שקיות מאפה. ברגל או ברכב, כאילו יש בחירה. עוד חמש דקות לבלונד והמספרה בצד השני של הכיכר. לחצות את הכיכר, גם בלי עקבים, לא סביר. שנים שאני לא צועדת יותר מכמה מטרים רצוף. ולא שלא ניסיתי. אחרי הלידה של מיכלי, שלא מזמן היתה בת מצווה, קניתי הליכון משוכלל וקלטת וידיאו. כל בוקר חצי שעה צעדתי מול הטלוויזיה, וחצי שעה ג'יין פונדה ואני עשינו התעמלות, חודש אחר כך פונדה רצה לבד וההליכון הפך למתלה בגדים. שנה וחצי אחרי, כשעומר נולד, נרשמתי לאירובי. החטובות קיפצו בקלילות, אצלי קיפצו העורפים. ואז כשדנה נולדה, לפני ארבע שנים וחצי, לקחתי מאמן פרטי צעיר וחתך, הלכנו, הוא דיבר על סקס והעיר הגדולה, התמדנו, עד שמצא חברה רצינית. לפני שנתיים, אחרי שמתן נולד, שאל אותי נדב אם אני מתכוונת לעשות משהו עם עצמי. אמרתי בטח, והחלפתי את הרכב לחדש.

מושבים מעור, הגה עם כיסוי פרחים וריח שוקולד. כשרק הגיע, שיקשקתי במפתחות שיראו שזו אני שנכנסת אליו, אחר כך, בזכות כישורי החניה הצמודים שלי הוא זכה לכינוי החבוט, ושנינו הורדנו ראש והנמכנו קול. לפני כמה חודשים אמרתי לנדב שהגיע הזמן להחליף. ועכשיו? אני נבהלת למחשבה מול החבוט. מחפשת בעצבנות צרור מפתחות נעלם. רק לא לאחר למספרה, אסור להגיע לעורך דין גולדווסר בשיער עם לבן כמו ענייה. לא סתם החלפתי שיער גלי חום טבעי בבלונד חלק שמסתיר צוואר כפול. ועכשיו, מה אם אין כסף?

אני עוצמת עיניים להבריה מחשבות טורדניות אבל אז קופצות נקודות שחורות, נמשים על ראש תפוח אדמה, שער קש, עיניים בולטות מבעיות בבלוטת התריס, וזאת אני. מחפשת מפתחות בתיק, תכולת דירה ניידת. מייק אפ כהה מדי שרציתי להחזיר, תג עובד, מספריים קטנים ופצירה בפלסטיק, ארגונית מתפקעת, מוצץ ישן של מתן, גלובס מאתמול, דוח של יפעת 2000 במעטפה, משאף ונטולין, דיסק קונצ'רטו של רחמיניוב, אבני קריסטל מסוג ג'ספר וספינל שקניתי בשביל יכולת הישרדות, מאמר מתורגם מוכן לפגישה עם נובו – עשרה העתקים בניילון – קלטת די-וי-די לגיא, אלזה מורנטה שהבטחתי להחזיר, אדוויל, וליום, קופסת מרלבורו לייט, גפרורים שרופים, תשלומים דחויים מקניות שאסור שנדב יראה, מבחנים של מיכלי שחבל שנדב לא רואה, ארנק עור גדול, שני ניידים. חבילת פרוספקטים של מכוני הרזיה. את אלה של המחטים באוזניים אפשר כבר לזרוק. גם את המנות שמגיעות בדואר, גמרתי שם תפריט של שבוע בארוחה אחת. וגם את אלה של הכדורים להורדת משקל, עשו אותי תוקפנית כמו רוטוויילר שלא אכל שנתיים. רק לפני השקילה השבועית הפסקתי לשתות אותם ליומיים, פעם אפילו התייבשתי ובמיון החזירו לי באינפוזיה את כל הקילוגרמים שהורדתי. ובטח

שאפשר לזרוק את אלו שסופרים בהם קלוריות, בשביל זה כבר צריך PHD במתמטיקה.

אני רואה פקח מתקדם לכיוון, כל צעד דף על חלון קדמי, עוד רגע גם על החבוט. שומעת בראש את כרמץ של ביזה עוגבת על זווה השוטר בשיר ספרדי מתנגן, משדלת אותו להניח לה לברוח. מפתה, מפתה, ובסוף מתה, עדיף לרוץ מפה עכשיו מהר. אני הופכת בחפצים אבל לא מוצאת את הצרור, ובמקום להדליק סיגריה בוצעת לחם פושר ודוחפת לפה.

רינגטון רוסי "אוצי" צ'ורנייה" מודיע שאמא אחרי. כמו כל שעתיים, מאז מתקפת הטרור בחודש שעבר בירושלים, בודקת שלא החלטנו לצאת מהבית, מפחידה אותי בסכנות שיבואו, ועכשיו גם הפקח. הנייד לא מתעייף. שתנתק כבר, שתנתק. בוצעת חתיכה ישר לפה, בוצעת עוד אחת, אמא לא מפסיקה. על איזה אסון מישהו כבר סיפר לה? או אולי רוצה בקשר לארוחת ליל הסדר, וכשאגיד עוד לא יודעת, תצעק איך זה, עידית זה עוד שלושה ימים.

מצאתי, המפתחות יצאו מהבטנה לחלל הגדול של התיק. זהו, עם התיק הזה נשארים עד המשיח.

הנייד עוד מנגן ואני יורדת לכביש, פותחת את החבוט, מניחה פחמימות במושב קדמי, שקיות בגדים מאחור. הפקח נעלם. מכוונת מראה אחורית על השקיות, התרגשות שמתחילה בירכיים עולה בסנטימטר לשנייה עד לטבור, שם החבל נהדק מסביב לצוואר. שוב באה המחשבה הטיפשית, מה אם ניב לא יחזיר את הכסף, ואם יכול להיות כזה מצב. איך אני אשרוד בלי ריגושים? ושלי זולים יחסית לאחרים, לא מכוניות מעופפות, לא יהלומי דם, רק שקיות בגדים וכמה נעליים.

לניב, שעד לפני 17 ימים ידענו שהוא החבר הכי קרוב לנדב, דוקטור לכלכלה, ברוקן מצליח, ושקרן הורס חיים, יש פונטיאק לבנה. ניב מתייחס אליה טוב לפחות כמו לאשתו תרצה, לה קנה

ארבע על ארבע ישר מהבוטיק לג'יפים. ליופי ולאסתטיקה של החזית בבית, קנה גם יגואר. אז מה, על חשבוננו הוא קנה? אני חוזרת למכתב הצהוב, מנסה להקפיץ מהזיכרון מילים מובילות. פרקי האצבעות שאוחזים בהגה מתהדקים והטבעת סברובסקי מכאיבה כמו טבעת הנישואים שנתקעה בבשר מאז התוספת האחרונה במשקל.

עלמה רוזנטל החברה הטובה של תרצה ושלי ושל עוד כמה חברות הכי טובות, מומחית לפה, לסת וקרניים, התגרשה מבעל מצליח והפכה לדוקטור יקרה מפז. כופרת ידועה בבורא עולם ומאמינה אדוקה בחברים טובים. בכל הנישואים שלה אספה אותם בצד כמו שנדב ואני אספנו צדפים בחוף הים. "יהלומים", אמרה לי פעם בפה חצי סגור מחשש למתוח את עור פניה אחרי הניתוח, "יהלומים מקנים לאישה ביטחון".

יהלום זה החומר הקשה ביותר בטבע, רציתי לענות לה. אבל החלטתי לא לקלקל, אחרי שבעלה עזב את הבית עם העוזרת המלוכסנת. אבל הנה, אחרי הגירושים, אף אחד לא גזל ממנה את הנחמה שלה, להפך. מספרים שאפילו תפסה אחד חדש, בגילנו, מכוער אבל עם גוף טוב ובלי עין הרע מוסיף לה יהלומים ביד רחבה.

ואני, מה עכשיו? עד התשובה מוציאה מספריים לציפורניים מהערכה שתמיד איתי, עוברת משקית לשקית. גוזרת תג אחרי תג ואוספת לשקית קטנה עם החשבון, תוחבת לתיק עד הפח הקרוב. שאף אחד לא יראה, גם לא אני. את ראויה לשמוח, אני מעודדת את עצמי, כשהנייד שוב מצלצל. מיכלי.

"אמא, תשמעי משהו. במקום ילדה שומעת צרידות מופרות.

"מה את רוצה, מתוקה?"

"תשמעי, מה זה צרחתי על מתן ועל דנה."

אני לוקחת שאיפה מצינור ונטולין שקניתי כשנולדה אסטמה לפני שבעה-עשר יום – אחרי ששיחררו את נדב מאיכילוב.

“עומר לא עוזר לך בכלום?” יודעת ששום דבר לא יזיז את אחיה מהמחשב.

“אמא, הם מה זה מגעילים, דנה צוחקת על מתן ששפך רסק עגבניות על השטיח בסלון, היא מדווחת, ואני שומעת את מתן בן השנתיים, דובדבן בשמנת, בוכה ברקע, רואה את העיניים היוקדות שלו מתכווצות לגרגרי אורז. “הוא דומה לילד של בדואים”, סיכמה מאמה כרמלה של נדב כשמתן נולד, ונתנה בי מבט מאשים.

“שרה הלכה לסידורים, כבר חוזרת. אבל איפה העוזרת?” נזכרתי בשעות שאני משלמת כפול, בגלל בתי ספר שנחים הרבה באמצע השנה.

“אמא, אמרתי שהיא הלכה הביתה, וגם אמרה שלא הספיקה לקפל כביסה ולא לסדר את המקרר, וגם ירדתי עם כמה בנות לגינה ובנים מהבניין השני נעמדו סביב רומי שולמן, אמרו שיש לה שפם ארוך בצבע גוזייה שחורה וצחקו עליה עם האצבעות, קראו לה זונה, עשו תנועות. היא בכתה וברחנו. הגוזייה שלי לבנה וגם אין לי שפם, אף פעם לא יהיה, נכון, אמא?”

“נדבר אחר כך, מותק, אני נושמת עמוק. “עכשיו אין לי זמן, נדבר אחר כך.”

“רגע אמא, דנה רוצה להגיד לך משהו דחוף, היא שמה שוקן על הגז, הנה, קחי, אבל אני מנתקת. אזלו מצברי הסבלנות לאסונות מזדנבים.

משתחלת לחניה קטנה מול המספרה, מזיזה קצת את הרכב מאחור, קצת את זה שלפנים, מחייגת. ראשונה לשכנה ממול, שתיכנס רגע, תבדוק שהבית שלנו לא עולה באש. היא בדיוק פורקת סחורה טרייה מהסופר, יש לה קפואים, דברי חלב שיכולים להתקלקל, תיכנס אחר כך, בשמחה, אם לא תשכח.

אני מנסה את השומר של הבניין. תיבה קולית. מחייגת למינימרקט. דחוף, אני אומרת, לחם, ביצים אקסטרה

למקושקשת, שוקולד בלגי משובח ומנקה רצפה גרמני. כמה שיעלה יותר, ככה יעלה יותר מהר הביתה. אני צודקת בקשר לכני אדם. הוא כבר עולה, אם תהיה בעיה יצלצל. מבטיח. אני מוסיפה קוויאר, שניים.

מחוץ למספרה, על כיסא נמוך שלוש רגליים, איש בלי גיל מתנה אהבה עם קשת, ארבעה מיתרים מתוחים על קופסת עץ נשית. מרגישה אצבעות חמות קרבות מלטפות, יורדות בשיפול, מעסות ומרפות ללא חריקה מייבבת, מלבד זו שלי נשמטת מהשפתיים. אני מניחה שטר, הוא מניף את הקשת קצת יותר גבוה. נכנסת לריח קרמים, שיער חרוך ותמהיל בושמי נשים שיושבות בשורה, נייר אפייה מכסף על הראש.

"הי ממוש", אומרת לולו בלי להוריד פן מהיד, יציבה על סנדלים עשירים סנטיים תואמים גופיית אקסטרה סמול כמו בז'ורנלים. "מה קרה שנכנסת כזאתי שקטה היום?" "כאב ראש", אני מדייקת לטובת שקיעה בוגג, מדמיינת איך אני זו הצועדת על המסלול, רזה ועשירה מאוד.

"סיימנו. עכשיו לחפוף", לולו מפריעה באמצע התצוגה, "ואת – אחריה", היא מעמידה במקום ז'ורנל מהלכת שנעמדת צמוד אלינו. מטר שבעים, או יותר, חמישים קילו או פחות ויודעת שהעולם בכף ידה. המים חמים מדי ואחר כך קרים מדי, אבל אני כבר לא מפונקת, עוצמת עיניים של מנצחת. קודם חופפים לי ואחרי לדוגמנית.

"נהדר", משבחת לולו צבע בלונד טרי, אני, מרלין מונרו. אחרי שמשלמת, מחדשת מול מראה מרובעת רימל שחור ושפתון אדום, מוציאה בקבוקון ארוך, מזליפה מאחורי האוזניים, במפרקי ידיים, וחזייה. את חייבת את זה לעצמך עידית, מסיימת רבע בושם אנג'ל נגד ריח תפוחי אדמה רקובים, בעד מלאך שומר, בשביל פגישה במשרד פרסום זרניצקי ובשביל הפגישה אצל עורך דין גולדווסר.